

ZE SOCIALISTICKÝCH ARMÁD

Polní řád a dnešek

V různých teoretických člancích zabývají se autoři názory na zásady soudobého vševojskového boje a konfrontují je s ustanoveními platného „Polního řádu“. Tento článek seznámí čtenáře s názory, uveřejněnými v sovětském vojenském tisku.

Zásadní změny v materiální a technické základně armád uvedly v život nové formy a způsoby vedení ozbrojeného zápasu a způsobily zlom v chápání vojenské teorie a místa operačního umění oproti minulosti.

Změnily se názory na zahájení a charakter války, které nevylučují

— bezjaderné období bojové činnosti při stálém nebezpečí přechodu k válce s neomezeným použitím veškerých jaderných sil obou stran,

— období omezené jaderné činnosti jako přechodné období od bezjaderné války.

Soudobé operace pozemních vojsk vlivem hromadného používání jaderných zbraní operačního a taktického určení probíhají s velkým úsilím, jsou vysoce dynamické, mají rychlý spád a vysoký prostorový rozmach. Operační svazy mají rozhodující cíl — zničit protistojícího nepřítele. Úderná uskupení mají potřebné objektivní možnosti k rychlému pronikání do velkých hloubek a k dosažení konečného cíle v krátké době.

V důsledku bouřlivého rozvoje soudobých prostředků ničení a různé bojové techniky došlo také k zásadním změnám v taktice. Všechny tyto změny jsou obsaženy v řádech, které se periodicky doplňují nebo znovu přepracovávají.

Hlavním dokumentem k řešení problémů taktiky je „Polní řád“, který má v životě ozbrojených sil významné místo. Slouží k ujednání názorů na způsoby organizace a vedení bojové činnosti svazků a útvarů všech druhů ozbrojených sil a druhů vojsk. Význam „Polního řádu“ přesahuje rámec vševojskového boje. Všechny ostatní řády určují zásady bojové činnosti druhů vojsk, zásady vojenského výcviku a výchovy, přičemž vycházejí z teoretických zásad „Polního řádu“, konkretizují a rozvádějí jejich použití pro každý druh vojska.

Upraveno ze sovětského tisku

Všechny řády a především „Polní řád“ musí svým obsahem odpovídat soudobé úrovni prostředků ozbrojeného zápasu. Tento požadavek vyplývá z poučky F. Engelse „vojenská taktika je závislá na úrovni bojové techniky“, kterou používá V. I. Lenin v pojednání „Úkoly moskevského povstání“. Každý řád je odrazem rozvoje vojenské teorie a praxe na základě všestranného zhodnocení stavu prostředků ozbrojeného zápasu. Proto je nutné periodicky přepracovávat řády, a to tím častěji, čím častěji se mění bojová technika.

V druhé polovině XIX. století řídila se vojska jednotlivými řády, které byly odrazem principů vojenského umění armády proletářského státu. Tyto řády platily 4–6 let, vydávaly se k nim doplňky a přepracovávaly se.

V současné době řídí se ozbrojené síly „Polním řádem“, který platí od prosince 1963. Krátce po něm byly vypracovány další řády jednotlivých druhů zbraní, vojsk a speciálních vojsk. Teoretický základ „Polního řádu“ a dalších řádů ve značné míře ovlivnily názory z počátku roku 1953 v oblasti strategie, operačního umění a taktiky na vedení války, operací a boje v podmínkách širokého použití jaderných zbraní. Tyto řády důsledně hodnotí stav prostředků ozbrojeného zápasu v konkrétní době, názory sovětské vojenské vědy na organizaci a vedení bojové činnosti a rovněž názory pravděpodobného nepřítele na to, že válka proti SSSR a dalším socialistickým zemím bude válkou s neomezeným použitím všech prostředků hromadného ničení. Správnost a životnost „Polního řádu“ a jiných řádů potvrdily zkušenosti operační a bojové přípravy a mnohá cvičení posledních let.

Přesto od doby vydání platného „Polního řádu“ uplynulo přes 7 let. K jakým změnám došlo za tuto dobu ve výzbroji ozbrojených sil? Cílem článku není všestranný rozbor celkových změn v ozbrojených silách, ale jen krátká charakteristika rozvoje pozemních vojsk. Za tuto dobu byl zaveden do jejich výzbroje velký počet nových a dokonalejších druhů bojové techniky. Byly konstruovány vysoce mobilní a kvalitativně lepší taktické a operačně taktické raketové soustavy. Např. maximální dostřel raket soustavy „LUNA-M“ vzrostl dvakrát, značně se zkrátila doba pohotovosti k opakovanému odpálení, 1,5krát se zvýšila rychlost pohybu, akční rádius přesunu se zvýšil 10krát a zásobování PHM 3krát. Zvýšil se počet druhů jaderných náplní, zjednodušila se exploatace a ochrana, 2,5krát se zvýšil počet jaderných náplní

určených pro útočný boj vševojskových svazků ve srovnání s lety 1961–1962.

Vzrostla mohutnost a efektivnost palebné síly tanků, jejich pohyblivost a manévrovost, zesílilo se pancéřování (více než 4krát) a zlepšila protijaderná ochrana, podstatně se zvýšila doba chodu (u pásových vozidel na 2500 km) a bojového použití motorů. Byla vyvinuta a vojska dostávají nová bojová vozidla pěchoty, kvalitativně nové bojové prostředky, které mají velmi účinnou výzbroj, silné pancéřování, velkou rychlost pohybu, průchodnost a manévrovost. To značně zvyšuje palebnou a údernou sílu motostřeleckých vojsk a umožňuje jim vést bojovou činnost ve vyšších tempech v těsné součinnosti s tankovými útvary a svazky.

Ke kvalitativním změnám došlo i v dělostřelctvu. Do výzbroje byla zavedena 122mm divizní houfnice D-30 s možností kruhové palby a bojový transportér BM-21 s vysokými bojovými vlastnostmi. Tím např. dostřel se zvýšil 2krát a palebný průměr oddílu vzrostl 4krát.

Účinnější co do vzdálenosti přímé palby i průbojnosti jsou protitankové prostředky. Pravděpodobnost zničení obrněných vozidel prvním výstřelem u nového typu PTR je 80–90 %; to zabezpečuje zničení všech soudobých zahraničních tanků na vzdálenost od 500–600 až do 4000 m.

Velkými změnami prošla zejména výzbroj PVO. Vojska dostávají nové bojové prostředky, jejichž efektivnost ve srovnání se starými typy značně vzrostla. Podstatně se zkrátila doba k jejich uvedení do bojové pohotovosti.

V posledních letech se změnila a zkvalitnila i jiná bojová technika. Vyzbrojení vojsk účinnějšími zbraněmi a bojovou technikou umožnilo rozpracovat novou organizaci svazků a útvarů. V ní se podstatně změnila počty a kvalita zbraní a zvýšily se bojové možnosti. Zvýšil se počet raket, zvýšily se tím i prostory možného ničení, dále palebné možnosti dělostřelctva k ničení nechráněných pozemních sil a k boji proti pancéřovaným prostředkům nepřítele. Nesmírně vzrostly možnosti prostředků svazků PVO. Podstatně se zlepšily takticko-technické možnosti frontového letectva a vrtulníků, vznikají kvalitativně nová uskupení — aeromobilní brigády.

K těmto změnám došlo však také ve výzbroji, bojové technice a v organizační struktuře armád našich pravděpodobných nepřátel.

Rozebíráme-li na základě těchto skutečností platný „Polní řád“ z hlediska jeho teoretického základu, docházíme k závěru, že už v plném rozsahu neodpovídá

současnému stavu ozbrojených sil a názorům na charakter války, operace a boje.

Např. možnost vedení bojové činnosti pozemními vojsky v bezjaderném období války vyžaduje důkladně rozpracovat a zakotvit v „Polním řádu“ vyčerpávajícím způsobem; nestačí to proto jen způsobem jednotlivých doporučení. Přitom vycházíme z toho, že bojová činnost s použitím jaderných zbraní a bez nich natolik souvisí, že nemohou být rozděleny odděleně.

Některé statě platného „Polního řádu“ zachovávají si nadále svou platnost. Částečné opravy by však tento problém neřešily. Na důkaz toho a s cílem věnovat pozornost vojenských teoretiků a praktiků ke splnění nejpálčivějších problémů nového „Polního řádu“, které by odpovídaly skutečnosti, jen krátce zhodnotíme některé statě platného „Polního řádu“. Rosteberme je podle jednotlivých hlav.

Hlava **Zásady vševojskového boje** zdůrazňuje především rozhodující význam jaderných zbraní a prakticky nerozebírá možnosti dosáhnout úspěchu jen s použitím konvenčních zbraní. Soudobá pozemní vojska s velkou palebnou silou a schopností samostatně vést vysoce pohyblivou bojovou činnost v jakékoli situaci, nezávisle na charakteru války a výzbroje obou válčících stran, budou mít hlavní úlohu při řešení velkých operačních a strategických cílů, zvláště při bojové činnosti bez použití jaderných zbraní a rovněž ve složitých podmínkách jaderné války.

Zastaralé jsou zásady o složení pozemních vojsk: organizačně nepočítají s bojovými vozidly pěchoty, se stíhači tanků, a aeromobilními svazky a útvary a také s jinými účinnými prostředky a s perspektivní bojovou technikou. Chybí i mnohé nové zásady bojových sestav svazků a útvarů.

Tato hlava značně ovlivňuje zaměření celého „Polního řádu“.

Charakter současné bojové činnosti klade vysoké požadavky na **velení vojskům**. Zkušenosti z vojenských velitelství ukazují, že mnohé nedostatky v činnosti vojsk jsou přímým důsledkem nedostatků ve velení, které se vyskytují v průběhu bojové činnosti na operačním a taktickém stupni. Podrobné směrnice v tomto směru jsou proto nutností, neboť platný řád věnuje hlavní pozornost velení vojskům při rozhodnutí, organizaci bojové činnosti a zabezpečení, tj. do zahájení boje.

Jednou z příčin neodpovídajícího zaměření této hlavy „Polního řádu“ je nařazený způsob využívání míst velení. Často se setkáváme se snahou mnohých velitelů

velet v průběhu boje osobně, hlavně z představených velitelských stanovišť, na nichž jsou jen nejnútnejší, omezené síly a prostředky. Štáby zůstávají obyčejně za vojsky a není v jejich silách zcela plnit funkci hlavních orgánů velení. Je proto přinejmenším sporné, že by PVS mohlo zabezpečit velení v případě vyřazení VS z činnosti. Tento úkol by mohlo zabezpečit záložní VS, ale jeho zřizování v útočném boji řád nepředpokládá. „Polní řád“ neuvádí důležitou zásadu o nutnosti připravovat každý štáb k velení vojskům o stupeň výše a o 1–2 stupně níže pro případ jejich vyřazení z činnosti.

„Polní řád“ správně formuluje zásadní požadavky na velení vojskům — stálost, tvrdost a ružnost. K těmto požadavkům však v současných podmínkách navíc přistoupily — přesnost a plánovitost propočtů, operativnost v práci, spolehlivost informací, utajenost činnosti, používání matematických metod, prostředků automatizace a jiné požadavky.

Mnoho nových problémů je i v metodách práce při velení vojskům. Štáby v práci široce používají progresivního soubojného způsobu plánování, kdy po předběžných a částečných pokynech k přípravě boje a operaci zapojují všechny velitelské stupně. Nakonec uvádíme poznámku ke způsobu plánování boje a operace. Jsme přesvědčeni o nutnosti jediného plánování bojové činnosti s použitím jaderných zbraní a konvenčních zbraní. Plán boje a operace musí proto obsahovat podrobné rozpracování činnosti vojsk v bezjaderném období války a podrobnými a přesnými propočty, zejména k ničení nepřítelů palbou, a rovněž předvídat přechod k použití jaderných zbraní.

Organizace zabezpečení bojové činnosti vojsk je jednou z nejdůležitějších povinností velitelů a štábů. „Polní řád“ a bojové řády druhů vojsk neukládají však ani jedno opatření k zabezpečení bojové činnosti vojsk. Např. není možné souhlasit s tím, že jeden řád uvádí PVO jako druh bojové činnosti a druhý řád jako druh bojového zabezpečení. Jsme toho názoru, že PVO v současné době je jedním ze způsobů bojové činnosti vojsk. Protože materiálně technická základna vojskové PVO prošla velkými změnami a nové prostředky budou v přímé podřízenosti vševojskových velitelů, je nutné, aby řády obsahovaly konkrétní zásady jejich bojového použití.

„Polní řád“ by měl mít **speciální hlavu o bojovém zabezpečení**, která by rozebírala zásadní otázky organizace a vedení průzkumu, obrany proti prostředkům hromadného ničení, ženíjního zabezpečení,

ochrany, maskování, a boje s radiotechnickými prostředky.

Uvedeme některé **poznatky o ochraně vojsk proti zbraním hromadného ničení**. V současné době tvoří souhrn opatření k ochraně především pasivní činnost — uvědomování, určování prostorů zamoření, změna míst rozmístění, využívání prostředků ochrany a jiné. Ochrana vojsk proti ZHN má však obsahovat i aktivní činnost, především průzkum a ničení těchto zbraní. Dříve vydané řady například zdůrazňovaly, že důležitým opatřením protichemické ochrany je odrazení chemického napadení nepřítele a zničení jeho prostředků chemického napadení; to jasně mluví o aktivní straně ochrany. Důležitost této aktivní stránky potvrzuje skutečnost, že ochrana proti ZHN se stala neoddelitelnou součástí bojové činnosti vojsk, velitelů a štábů všech stupňů. Značnou konkretizaci proto vyžadují pokyny k organizaci ochrany proti ZHN v podmínkách bezjaderné války, ale při stálém nebezpečí použití jaderných zbraní.

Polní řád málo důsledně rozebírá problémy likvidace následků jaderných úderů a jiných prostředků hromadného ničení. Zkušenosti operační a bojové přípravy vojsk ukazují na nedostatečnou snahu řešit tyto problémy různými organickými a neorganickými součástmi a jednotkami.

Celá tíha leží na vojscích a velitel je proto povinen v každém své rozhodnutí řešit tento důležitý úkol a nařizovat způsoby jeho plnění. V „Polním řádu“ musí mít proto tento problém i své odpovídající místo.

V podmínkách vysoce manévrové činnosti má velký význam **přeprava vojsk a a zvláště pochod**. „Polní řád“ otázkám pochodu připisuje velkou důležitost. Vzhledem k celkovému teoretickému zaměření řád předvídá činnost v podmínkách použití jaderných zbraní a v něm zvláštní pozornost věnuje ochraně vojsk na pochodu proti prostředkům hromadného ničení. Zásady se týkají prohloubení pochodových sestav, jejich rozčlenění do hloubky a šířky, zvětšení vzdáleností mezi jednotkami, útvary a svazky a také počtu pochodových os a vzdáleností mezi nimi. Tyto zásady jsou zaměřeny na ochranu. Opatření však mají za následek podstatné zvýšení doby na rozvinutí vojsk z pochodových sestav a na jejich zasazení do boje. Např. divize, která se přesunovala na několika cvičeních po dvou osách, rozvinula se do boje za 5—8 hodin a pluk za 2,5—3 hodiny. Tyto normy nejsou únosné a jsou značně vzdálené dnešním požadavkům.

Proto je nutné důsledně zkoumat, pro-
věřit a určit takové pochodové sestavy

vojsk, které by odpovídaly zájmům ochrany a zabezpečovaly přitom rychlé rozvinutí a zasazení do boje. Dobu na vyvedení a rozvinutí vojsk je částečně možné zkrátit např. rozumným zmenšením vzdáleností mezi jednotlivými prvky pochodových sestav.

Střetný boj rozebírá „Polní řád“ spolu s útokem a obranou jako druh bojové činnosti. To je oproti předešlým řádům nový názor na tuto otázku. Neodpovídá však zásadám vedení operací, které střetné sražení rozebírají jako jedno z obtížných druhů útočné činnosti. Zkušenosti dokazují, že na taktickém stupni je nutné pokládat střetný boj za samostatný druh bojové činnosti. Při průlomu nepřátelské obrany a odražení protiztečí přecházejí vojska do střetného boje; střetné boje jsou možné i ve všech dalších obdobích útočného boje. Také v obraně, při protiztecích k rozbití zasazovaných záloh nepřítele mohou rovněž vznikat střetné boje. Vojska je vedou útočnými metodami a proto je třeba počítat je mezi způsoby útočného boje. Kromě toho platný „Polní řád“ rozebírá organizaci a vedení střetného boje v souvislosti s pochodem vojsk. Zkušenosti ukazují, že tento klasický způsob se vyskytuje jen velmi zřídka.

Všechna ustanovení „Polního řádu“ vycházejí z **organizace a vedení útoku** v podmínkách jaderné války. To řád nejjednoduše zdůrazňuje při určování způsobů, tempa, šířek útočných pásem atd. Organizaci a vedení útoku bez jaderných zbraní, ale při stálém nebezpečí jejich použití nepřítelem a při stále pohotovosti k použití vlastních prostředků, řád až na malé výjimky nerozebírá. V rozdílných zásadách obsahuje jen údaje o zmenšení šířek útočných pásem, určení úseků průlomu, snížení tempa a hloubky útoku; obsahuje celkový závěr o nutnosti mohutnější palebné přípravy. Hlavním nedostatkem řádu je to, že neobsahuje zásady organizace přechodu od bezjaderné k jaderné činnosti.

Vedení útočného boje bez použití jaderných zbraní vyžaduje specifické studium problémů průlomu obrany, soustřeďení sil a prostředků na směr hlavního úderu, organizace palebného umlčení (podpory) a jiné. Průlom je důležitou efektivní formou překonání soudobé, palebně dostatečně silné obrany pravděpodobného nepřítele.

V závislosti na situaci průlom obrany protivníka můžeme řešit různými způsoby. Např. proti předem připravené obraně můžeme úspěšně použít „roztínacího úderu“. K tomu vytváříme silné úderné uskupení vojsk na úzkém úseku a po průlomu vzniká vlna do hlavního pásma

obranu, které je nasyceno velkým počtem palebných a protitankových prostředků. Úspěch činnosti bude záviset na úspěšném umlčení bránícího se nepřítele dělostřeleckou palbou a údery letectva.

Obranu zaujatou na široké frontě nebo nedostatečně připravenou po palebné a ženíjní stránce je možné prolomit údery na několika směrech. Divize skutečně dva až tři údery úsilím pluků prvního sledu, pro které vytváříme silné plukovní dělostřelecké skupiny.

Způsoby průlomu obrany je nutné důkladně zkoumat, prověřit v průběhu cvičení a zakotvit v novém „Polním řádu“. V něm je také nutné rozebírat zásady bojového **použití tankové divize při průlomu obrany nepřítele**. Používáme ji především na směr, kde obrana bude úspěšně umlčena nebo kde PT prostředky nepřítele nebudou příliš silné. Charakter terénu musí zabezpečit útok a bojovou činnost útvarů i v hloubce obrany ve vysokých tempech. Divizi zpravidla proto posílujeme reaktivním dělostřelctvem a účinně podporujeme údery letectva.

Řád dostatečně nerozvádí palebné umlčení nepřítele. Omezuje je jen prostory a úseky, které neníčí jaderné prostředky. Tuto otázku nebudeme rozebírat; k detailnímu studiu je možné využít poznatků z dělostřeleckých útoků ve Velké vlastenecké válce.

Za poslední leta vznikla i **řada zásadních a nových problémů útočného boje**, které „Polní řád“ neobsahuje. K nim patří překonávání jaderných minových zátarasů, činnost vojsk v prostorech se silným radioaktivním zamořením na bojových vozidlech pěchoty, použití silných vrtulníkových výsadků, překonávání protitankové obrany nasycené velkým počtem vysoce efektivních prostředků a jiné.

Přezkoumat je nutné některé názory na bojovou činnost v obklíčení, které podle zkušeností ze cvičení zůstávají jedním z důležitých způsobů boje v jaderné válce, nemluvě o jejím bezjaderném období. Není logické, že „Polní řád“ zásady boje v obklíčení a probíjí se z něho rozvádí, ale bojovou činnost směřující k obklíčení a zničení nepřítele neuvádí. Předpokládáme, že nový „Polní řád“ rozvede podmínky, při kterých motostřelecká divize může vést bojovou činnost k obklíčení. Divize v rámci armádní útočné operace, v terénu umožňujícím skutečně obchvatné údery, může se zúčastnit i obchvatu uskupení nepřítele, které zaujaly obranu se soustředěním sil a prostředků na určeném směru. V tom případě divize musí organizovat a udržovat těsnou součinnost s vojsky, která obchvacují nepřítele z druhého

křídla. Není vyloučeno, že divize svými silami a prostředky může obklíčit taktické uskupení nepřítele.

Organizace a vedení bojové činnosti vševojskových svazků a útvarů **k obklíčení a zničení nepřítele** vyžadují proto detailní studium a rozpracování.

Pozornost zasluhuje také **problematika útočných pásem**. Praxe určovat různé široká pásma za útoku v jaderném a bezjaderném období války není zdůvodněna. Tento problém je nutné prostudovat a stanovit jednotný názor na šířky útočných pásem: pro divizi 20 km a pro pluk 5 km. Nebudou-li jaderné prostředky použity, vojska v rámci útočného pásma mohou soustředit úsilí na úsek průlomu. Při průlomu silně opevněné obrany šířka útočného pásma může být i menší.

K jednotnému plánování boje je nutné upřesnit otázku o **stanovení bojových úkolů divizím a plukům**. Platný „Polní řád“ předvídá pro pluk ve všech podmínkách bližší, následující úkol a směr dalšího útoku. Pro divizi v podmínkách použití jaderných zbraní nařizuje bližší úkol, směr dalšího útoku a úkol dne, při použití obyčejných prostředků ničení nařizuje bližší úkol, následující úkol a úkol dne. Divizi i pluku je však účelné určovat přesné úkoly nezávisle na tom, zda budou či nebudou použity jaderné zbraně. Doba splnění úkolů je různá v závislosti na použitém prostředku ničení.

Divizi a pluku je proto účelné určit bližší úkol, následující úkol a směr dalšího útoku. Určovat úkol dne v soudobých podmínkách je neúčelné, protože útok může být zahájen nebo probíhat v kterékoli denní době.

Obranu rozebírá „Polní řád“ i další řády v jejím vztahu k jaderné válce. Je to správné, protože obrana musí být vždy připravena k odrazení jaderného úderu nepřítele. Přesto v posledních letech ve vojenském periodickém tisku se často objevila otázka, zda bude nyní tak důležité udržet terén, když větší význam připisujeme manévrovým formám bojové činnosti. S takovými názory nemůžeme souhlasit. Důležitost udržení terénu a schopnost čelit útoku nepřítele, který je v převaze a používá jakýchkoli prostředků napadení, musí být základním požadavkem na obranu. Tato zásada nevylučuje manévrovost a aktivnost obrany, ale zdůrazňuje požadavek její odolnosti.

Při organizaci obrany počítáme s tím, že nepřítel použije jaderné zbraně malé a zcela malé ráže. Usilujeme-li o to, aby dva sousední opěrné body nebyly zničeny jedním jaderným nábojem zcela malé rá-

že, pak je třeba kalkulovat s rozměry objektu a s mezerou mezi nimi. To má za následek rozšíření pásma obrany roty, praporu a pluku. Předběžné propočty dokazují, že pro prapor to bude 4–6 km, pluk 10–15 km a pro divizi do 30 km i více. Protože dostřel 155 mm houfnice nepřítelů používající jaderné střely zcela malé ráže je okolo 15 km, a palebná postavení jsou 5–6 km od předního okraje, je nutné přehodnotit vzdálenosti našeho přední-

ho postavení a mít je ne 3–5 km, ale v krajní situaci až 10 km od předního okraje obrany hlavních sil.

V obraně vzrůstá význam boje se vzdušnými výsadky a aeromobilními vojsky nepřítelů. Boj s nimi přesahuje rámec možnosti protivýsadkové obrany a na směru jejich hromadného použití bude jedním z hlavních úkolů obranného boje.

Tento problém bude nutné také důsledně rozebrat a přehodnotit.

Rozbor základních ustanovení platného „Polního řádu“ z hlediska požadavků praxe dokazuje, že mnohé z nich vyžadují důkladné změny. Především se to týká přepracování teoretického základu „Polního řádu“ z hlediska stavu branných sil, charakteru války, operace a boje.

Taktika se musí stát vědeckou a jedinou teorií, podle níž vojska mohou úspěšně bojovat ve všech podmínkách a s použitím všech prostředků pro boj. Zásady této teorie je nutné zakotvit v „Polním řádu“ a konkretizovat v dalších řádech.

Je to velký a složitý úkol, ale vychází z požadavků praxe. Proto ve vědecké činnosti a na stránkách vojenského tisku je nutné rozpracovat a v praxi vojsk a štábů prověřit nejučinnější způsoby k vyřešení tohoto úkolu.

Klíčovou otázkou v další etapě výstavby armády se musí stát úsilí o zkvalitnění řízení a velení a posílení role vědy při hledání tvůrčího řešení úkolů. To vyžaduje bojovat proti konzervatismu v myšlení lidí. Základní podmínkou dosažení dalších úspěchů při zvyšování bojových schopností ozbrojených sil je přirozeně tak jako v celé naší společnosti další prohlubování vedoucí úlohy strany.

Obrana země není a nemůže být jen resortní záležitostí. Je věcí všeho lidu. Je záležitostí nejen vojáků, ale všech stranických organizací a institucí, které společnými silami nejen musí, ale jedině společně mohou řešit otázky dalšího zvyšování obranné síly socialistického státu.

(Z projevu ministra národní obrany na XIII. sjezdu KSČ, konaném ve dnech 31. května — 4. června 1966.)

